

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **Elprim - tech s.r.o.**
Náchodská 652, 549 32 Velké Poříčí
zastoupená JUDr. J. B., obecným zmocněncem
X

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. listopadu 2019, č. j. 46159/19/5200-11433-712032

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání do dodatečného platebního výměru na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2015 vydaného dne 25. 6. 2018 Finančním úřadem pro Královéhradecký kraj pod č. j. 1308009/18/2709-50523-607213 a předmětný dodatečný platební výměr potvrdil.

I. Žalobní argumentace

2. Žalobce konstatoval, že předmětem sporu mezi účastníky řízení je posouzení nákladů na zajištění reklamy dle faktury od dodavatele Spencer life Media, s.r.o., (dále jen „Spencer“) v celkové částce 1 200 000 Kč bez DPH z pohledu zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), když dle názoru správce daně žalobce neprokázal jeho daňovou účinnost dle ustanovení § 24 odst. 1 uvedené právní úpravy. Na základě výsledků daňové kontroly správce daně vydal dodatečný platební výměr, proti němuž žalobce brojil odvoláním. Následně pak žalovaný v návaznosti na odvolací námitky doplnil řízení a se zjištěnými skutečnostmi seznámil žalobce prostřednictvím písemnosti č. j. 25245/19/5200-11433-712032 ze dne 17. 6. 2019 doručené žalobci téhož dne. Vyjádření žalobce bylo žalovanému doručeno dne 2. 7. 2019.
3. Žalobce uvedl, že po celou dobu daňového řízení sporoval závěry správce daně, který žalobce po celou dobu daňového řízení vyzýval k prokázání tvrzených skutečností, přitom však nebral v úvahu předložené listiny, které splnění předmětu smlouvy o reklamě dokládaly. Žalobce v průběhu daňového řízení předložil: 1)účetnictví, 2)došlé a vydané daňové doklady, 3)smlouvy z obchodně závazkových vztahů, 4)smlouvu k obchodně závazkovému vztahu se Spencerem life Media s.r.o. se sídlem v Praze, 5)smlouvu o reklamě prostřednictvím motosportu, 6)publikace – vyhodnocení sezóny 2015, 7)další listiny dokládající splnění předmětu smlouvy na vyhodnocení sezóny v závěru roku, 8)výsledky svědků, který byly pořízeny v jiných daňových řízeních a které dokumentovaly jednotlivé rozjížděky a tréninkové jízdy, 9)vysvětlující stanoviska žalobce. Žalobce dále uvedl, že správce daně neměl a doposud nemá povědomost, jak a jakým způsobem spolupráce spočívala.
4. K věci dále konstatoval, že Smlouva o reklamě byla uzavřena na celý kalendářní rok a nejen na jednotlivé závody v seriálu EMX Oupen Evrope, které vypisuje sportovní nadnárodní organizace FIM. Aby se mohl jezdec zúčastnit celého podniku, musí být držitelem mezinárodní licence, kterou vydává na základě smlouvy o reprezentaci ČR AUTOKLUB ČR. Tato licence platí i pro závody, které organizuje AK ČR. Jednotlivé závody jsou stanoveny podle kalendáře, ten zahrnuje cca 8 závodů v Evropě a cca 10 závodů v ČR. Profinancovat oba podniky je vysoce náročné a jde o desítky milionů Kč. Aby jezdec a soutěžní tým mohl závodit, musí majitel týmu nebo samotný jezdec disponovat uvedenou finanční sumou nebo prezentovat reklamu – loga smluvních partnerů. V projednávané věci byl použit druhý zmiňovaný způsob, a to na základě smluv uzavřených mezi reklamní agenturou a žalobcem o poskytnutí reklamy za úplatu. Reklamní agentura uzavřela za standardních podmínek smlouvu o reklamě a reklama smluvního partnera byla prezentovaná na jednotlivých podnicích v Evropě a v ČR. Dále pak následoval klasický obchodně závazkový vztah mezi žalobcem a poskytovatelem reklamy – předsmluvní jednání – uzavření smlouvy – plnění předmětu smlouvy – úhrada poskytnuté služby – vyhodnocení spolupráce.
5. Dále žalobce uvedl, že činnost soutěžního týmu je rozdělena na dvě fáze, a to přípravnou a realizační. Fáze realizační představuje jednotlivé závody a tréninky, trvá v Evropě 4-5 měsíců a jezdec absolvuje 8 -9 závodů. Fáze přípravná představuje přípravu soutěžních strojů, trénink a přípravu fyzickou a psychickou soutěžního jezdce. Tuto přípravu pak financoval poskytovatel reklamy na základě smlouvy mezi profesionálním jezcem a jeho týmu na straně jedné a na straně druhé poskytovatelem reklamy.

6. Žalobce vyslovil přesvědčení, že splnil požadované podmínky a unesl důkazní břemeno a tedy prokázal vynaložené výdaje na dosažení, udržení a zajištění svých podnikatelských aktivit a naopak to byl správce daně, kdo neunesl důkazní břemeno, když tvrdil, že žalobce neoprávněně uplatnil na vstupu přijatá plnění a tím snížil daňový základ.
7. Žalobce na svoji obranu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a to na rozsudky:

Sp. zn. 2 Afs 143/2015 a sp. zn. 9 Afs 30/2007

8. Z těchto judikátů žalobce dovodil, že nemusel kvalifikovaným způsobem ověřovat druhou smluvní stranu, postačil pouze náhled do dostupných veřejných rejstříků, a této povinnosti se žalobce zhostil.

Sp. zn.1 Afs 78/2013

9. Z této judikatury žalobce dovodil, že při posuzování uznatelnosti daňových nákladů je nerozhodné, zda deklarované plnění bylo skutečně poskytnuto subjektem na daňovém dokladu a zda přijal úplatu za poskytnuté plnění. Rozhodující je faktické plnění, bylo-li vynaloženo v deklarované výši. Je-li prokázáno, že výdaj nastal, byť za jiných okolností, je možné na základě materiální pravdy jej uznat za výdaj vynaložený v souladu s ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Z tohoto závěru plyne, že pokud správce daně v kontrolním nálezu uvádí, že reklamu na jednotlivých podnicích v rámci ME zajišťovala firma bez právní subjektivity, pak tímto judikátem je tvrzení v kontrolním nálezu zcela vyvráceno.

Sp. zn. 2 Afs 7/2006

10. Z této judikatury žalobce dovodil, že daň či nárok na odpočet daně nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění.

Sp. zn. 1 Afs 37/2011

11. Z této judikatury žalobce dovodil, že daňový subjekt je povinen prokázat vynaložený výdaj vůči konkrétní osobě, nikoli toliko vydání abstraktních peněz. Jeho povinností je prokázat uskutečnění výdaje a jeho souvislost se zdanitelnými příjmy. Žalobce k tomu dodal, že veškeré výdaje vůči smluvnímu partnerovi nezpochybnitelně prokázal, neboť platební styk probíhal prostřednictvím bankovních účtů.

Sp. zn. 2 Afs 143/2015

12. Na základě této judikatury žalobce uvedl, že pokud daňový subjekt jednoznačně prokáže, že deklarovaný výdaj skutečně nastal, byť za jiných okolností, než jsou uvedeny na daňovém dokladu, je možné jej v souladu s materiální pravdou uznat za výdaj vynaložený v souladu s ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, jde však o situaci krajní, kdy standardní způsob vynaloženého výdaje nebyl daňovým subjektem dodržen.
13. Dále žalobce uvedl, že *„SD – odpůrce neustále se snaží v tomto, ale i v jiných řízení podsunout charakteristiku druhé smluvní strany, strany poskytující reklamu prostřednictvím motosportu. Pokud však vezmeme v úvahu, že poskytovatel reklamy je registrován v OR MěS v Praze od 2014 a smlouva o reklamě byla uzavřena na rok 2015 a dále, jak mohl navrhovatel DS predikovat, že obchodní partner je nedůvěryhodným obchodním partnerem a co tedy mohl navrhovatel zjistit, to co se váže ke stovkám firem referenční adresy, podnikání formou ingenierinku, je plátcem DPH, není evidován jako daňový dlužník, apod. Jiné možnosti a*

prostředky nemá k dispozici, oproti odpůrci – SD, který disponuje odborným personálem, okamžitými přístupy do evidencí, má vlastní evidence, kde může porovnávat vstupy, apod. Pak nemůže být odpůrcem vytýkáno to, co je v rozhodnutí uvedeno, ale i v dalších rozhodnutích, kterými je návrhovátelem dotčen. f) návrhovátelem tímto žádá, aby krajský soud po projednání návrhu a po vyhodnocení spisového materiálu vydal rozsudek, kterým zruší vydané rozhodnutí odpůrce č.j. 46159/19/5200-11433-712032 s tím, že návrhovátelem oprávněně uplatnil výdaje k zajištění, dosažení a udržení svých zdanitelných příjmů, a to v souladu se zákonem č. 586/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů, konkrétně s ust. § 24 odst. 1.“

II. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný k žalobním námitkám ad 1) uvedl, že povinnost tvrzení i břemeno důkazní ohledně existence a výše vynaloženého výdaje i ohledně jeho účelu nese žalobce. Správci daně vznikly důvodné pochybnosti o faktickém uskutečnění plnění ovlivňujícího základ daně a daň, a proto bylo povinností žalobce prokázat uskutečnění tohoto plnění (obchodního případu, vynaloženého nákladu) nejen po formální stránce daňovým dokladem, ale také po stránce faktické, tj. povinnost prokázat, že se plnění skutečně realizovalo, což žalobce neučinil a své důkazní břemeno neunesl. Proto jestliže žalobce v daňovém řízení neunesl důkazní břemeno, které jej stíhá, znamená to, že se z jím tvrzených skutečností nevychází.
15. Dále uvedl, že dne 19. 6. 2018 byla s žalobcem projednána Zpráva ve věci daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2015 (viz protokol č. j. 1279130/18/2709-60561-608377), která obsahuje hodnocení důkazních prostředků správce daně vztahujících se k předmětnému případu. Zpráva byla téhož dne podepsána. Na základě výsledků daňové kontroly správce daně vydal dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2015, č. j. 1308009/18/2709-50523-607213 ze dne 25. 6. 2018. Žalovaný odkázal na hodnocení důkazních prostředků uvedené správcem daně ve Zprávě a dále na hodnocení důkazních prostředků uvedené na str. 11 až 19 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž dále k některým důkazním prostředkům uvedl následující:
16. Žalovaný konstatoval, že žalobce namítal, že důkazní prostředky, které správci daně předložil, svědčí o naplnění předmětu smlouvy ze dne 12. 1. 2015 o zajištění reklamy prostřednictvím motoristického sportu (dále jen „Smlouva“) uzavřené s obchodní korporací Spencer. Žalovaný však tento názor nesdílel. Bylo tomu tak zejména proto, že již ve Smlouvě je předmět „plnění“ specifikován způsobem neurčitým, když je zde uvedeno, že reklama bude poskytována na cit: „*některých vybraných sportovních podnicích Mistrovství Evropy a MEZ MČR při dalších blíže nespecifikovaných sportovních akcích*“, když ovšem ze svědecké výpovědi jezdce M. vyplynulo, že kalendář závodů je dopředu znám, přičemž „*vždy je předností účastnit se na výše postavené soutěži, např. Mistrovství Evropy je důležitější než Mistrovství ČR. Buď mi to určila paní M., nebo pan E.*“. Z výše uvedeného dle žalovaného vyplynulo zejména to, že dodavatel reklamy mohl a pravděpodobně i vstupoval do vyjednávání o tom, na jakých konkrétních podnicích bude jezdec přítomen, rozsah plnění, alespoň z pohledu žalovaného tak mohl a měl být konkretizován nad rámec zde uvedeného obecného ujednání.
17. Dále konstatoval, že nedokonalosti formálních dokladů lze nahradit jinými důkazními prostředky, a to například předloženou fotodokumentací (ve spisovém materiálu je

soubor fotografií přílohou protokolu č. j. 579541/17/2709-60561-608377). Faktické konání závodů a umístění loga partnerů potvrdili i vyslechnutí svědci, zejména fotografové, kteří fotografie poskytovali panu E. zdarma ze známosti, když současně potvrdili jejich faktické pořízení v místě konání jednotlivých závodů. Ze svědeckých výpovědí, ale i dalších důkazních prostředků vyplývá, že logo žalobce, bylo ve zdaňovacím období roku 2015 na motoristických závodech skutečně prezentováno. Žalovaný tak neměl pochybnost o uskutečnění reklamy, ovšem nadále zůstával nevyjasněn její rozsah. Předložená fotokniha byla totiž způsobilá k prokázání faktického uskutečnění reklamy v první polovině roku 2015, ovšem nikoliv již v letních a podzimních měsících, když jediným závodem, kterého se jezdec zúčastnil v druhé polovině roku, je, alespoň dle předložených fotografií, závod v Šenkvicích, konaný dne 16. 8. 2015. Žalovaný pro názornost předložil tabulku s uvedením data, druhu podniku, země jeho konání, resp. uvedením konkrétního místa. Dále uvedl, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by absence na závodech v druhé polovině roku 2015 byla zapříčiněna vlivem zranění, tuto variantu neshledal žalovaný reálnou, když jezdec P. M. obsadil na závodech „EMX Open“ celkové 3. místo, viz předložená výsledková listina. K této písemnosti žalobce uvedl, že ji „nelze zfalšovat, což si mohl správce daně ověřit na internetu, že výsledková listina je totožná s výsledkovou listinou vloženou do publikace“. Žalovaný si příslušnou listinu vyhledal a potvrdil, že se jedná o dokument reálný, viz podrobněji na: <http://www.fim-europe.eu/categories/54>. Žalovaný si na internetu dále ověřil, jakých závodů „EMX OPEN“ se jezdec P. M. skutečně zúčastnil, a konstatoval, že ve fotoknize jsou zachyceny fotografie jen ze 4 závodů „EMX OPEN“, absentuje zde fotodokumentace závodů konaných dne 25. – 26. 4. 2015 v Šenkvicích a 5. – 6. 9. 2015 v Sentvidu pri Sticni (Slovinsko). Co se týká závodů podniku MMČR v motokrosu, dle výsledkové listiny se závodník Petr Michalec zúčastnil celkem 6 závodů, ve fotoknize jsou ovšem záběry pouze ze dvou závodů.

18. Žalovaný zdůraznil, že žádný z předložených důkazních prostředků nelze osvědčit jako důkaz o skutečném rozsahu poskytované reklamy, jelikož skutečnost, že se jezdec závodu účastnil, samo o sobě nedokládá, že zde současně bylo prezentováno i logo žalobce.
19. Z pohledu žalovaného byl rozsah reklamy neurčitě definován i pro žalobce, neboť jeho jednatel uvedl „*my však po závodech nejezdíme a věříme dokumentaci*“ (viz protokol č. j. 579541/17/2709-60561-608377). Uvedl proto, že předložená dokumentace potvrzuje propagaci žalobce jen na některých závodech, nikoliv již na všech závodech, kterých se jezdec účastnil.
20. Žalovaný dále konstatoval, že z ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů rovněž vyplývá, že daňový subjekt (žalobce), neprokazuje pouze konzumaci reklamy, ale dále také zda byla služba dodána dodavatelem deklarovaným v dokladech (případně „náhradním“ dodavatelem). Obchodní korporace Spencer se smluvně zavázala k tomu, že připraví veškeré, Smlouvou blíže nespecifikované, reklamní materiály. Daňovým orgánům ovšem nebyl žalobcem předložen žádný důkaz o tom, že se obchodní korporace Spencer na tvorbě reklamních materiálů skutečně podílela, resp. jejich výrobu zajistila, když důkazními prostředky nebylo prokázáno ani předání grafických dispozic, jak bylo ujednáno ve Smlouvě. Žalobce žádného „náhradního“ dodavatele neuvedl, setrval tedy na svém tvrzení, že předmětná služba byla dodána deklarovaným dodavatelem – obchodní korporací Spencer. Faktickou výrobu reklamních předmětů přitom nelze osvědčit ani ze svědecké výpovědi pana E., neboť jeho výpověď doložila nejvýše to, že doklady o výrobě

reklamního materiálu má ve své dispoziční sféře nekontaktní obchodní korporace Spencer, ovšem na základě těchto informací nelze mít za prokázané, že je tato společnost pro žalobce skutečně vyrobila a dodala, resp. není zřejmé, kdo jiný, když ne tento žalobcem deklarovaný dodavatel, je pro žalobce vyrobil. Dodavatel - obchodní korporace Spencer - se dále také zavázal k výrobě fotoknihy, jak je uvedeno ve Smlouvě, jedná se konkrétně o dokumentaci o provádění reklamy, obsahující vybrané fotografie ze závodů, včetně identifikace místa pořízení fotografie. Ze svědeckých výpovědí fotografů M. J. a R. L. vyplývá, že fotografie ze závodů poskytovali panu E. zdarma ze známosti, ovšem jak do protokolu následně uvedl pan E., výroba této knihy byla zajištěna subdodavatelsky, ovšem důkazní prostředky výrobu a dodání této fotodokumentace prostřednictvím obchodní korporace Spencer, resp. jinou společností, opět neprokazují. Co se týká pana E., svědecké výpovědi se shodovaly v tom, že se jedná o „manažera týmu“, přičemž svědek konkrétně doplnil, že se pro značnou časovou náročnost někdy v roce 2014, resp. 2015, rozhodl delegovat administrativní stránku věci na paní M., jednající za obchodní korporaci Spencer. Za daných okolností lze důvodně předpokládat, že veškerá agenda spojená se zajištěním reklamy přešla na obchodní korporaci Spencer a paní M., ovšem důkazní prostředky tyto skutečnosti neprokazují. Jak uvedl svědek pan E. a rovněž i žalobce (viz body bod [57] a [64] odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí), jednání s reklamními partnery probíhalo v intencích pana E., který paní M. nejen že poskytl vzor obchodních smluv, ale smlouvy se zájemci i uzavíral, resp. v doprovodu a za přítomnosti paní M.. Pan L. E. tyto úkony přitom činil na základě zplnomocnění, které mu bylo uděleno ve všech věcech právních, konkrétně byl oprávněn k tomu, aby vykonával veškeré úkony ze zastupování vyplývající, mimo jiné přijímal doručované písemnosti, podával návrhy a žádosti, uzavíral smlouvy a smlouvy na reklamu, vystavoval za ně faktury nebo jiné doklady apod., viz uplatněná plná moc pro pana E., zaevidovaná u správce daně dne 27. 4. 2018, pod č. j. 982941/18. Pokud ovšem pan E. uvedl, že „práce manažera, trenéra a mechanika je tak náročná, že již se nedá zvládnout další pracovní zatížení, a to ve formě jednatele a majitele společnosti, která zajišťuje reklamu prostřednictvím motoristického sportu na základě smluvního vztahu“, měl žalovaný důvodné pochybnosti o tom, zda a jakou činnost pan E. delegoval na jinou osobu, jelikož důkazní prostředky ukazují na zajištění reklamy právě panem E.. K žalobcem předložené plné moci žalovaný rovněž uvádí, že tato byla uzavřena dne 15. 7. 2014 mezi obchodní korporací Spencer, jednající jednatelkou paní M. a panem E., přičemž žalovaný z obchodního rejstříku zjistil, že název obchodní korporace Spencer byl zapsán až 18. 8. 2014, kdy do 18. 8. 2014 byl název této obchodní korporace Mystery House s.r.o. a jednatelkou nebyla paní M., nýbrž paní M. S.. Na základě výše uvedeného považoval žalovaný předloženou plnou moc za neplatnou.

21. Žalovaný dále uvedl, že shora uvedené pochybnosti správce daně prohlubuje také skutečnost, že společnost OPHIR, ve které působí pan E. jako jednatel, vymezila v rámci předmětu podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ jediný obor živnosti, a tím je právě „Reklamní činnost a marketing“. Společnost tudíž s reklamní činností pravděpodobně měla zkušenosti, ostatně dosud získané důkazní prostředky tyto skutečnosti jen potvrzují. Z uvedeného dle žalovaného vyplynulo, že pan E. byl do poskytování reklamních služeb aktivně zapojen, což na straně druhé zpochybňuje vlastní úlohu obchodní korporace Spencer. Veškeré dosud zjištěné skutečnosti totiž neobjasňují, jak do poskytování reklamy byla obchodní korporace Spencer zainteresovaná, tedy nad rámec toho, že figurovala na

oficiálních dokumentech, resp. že se přes ni realizovaly transfery peněz, jak dále vyplynulo z důkazních prostředků. Žalovaný přitom nezpochybňoval, že si obchodní korporace Spencer požádala o získání motokrosové licence, kterou za částku 3 000 Kč od Autoklubu ČR obdržela, dále ani to, že jezdci P. M. korporace financovala sezonu, ovšem tyto skutečnosti automaticky nečiní z žalobcem konzumovaných služeb rovněž i náklady daňově účinné.

22. Žalovaný k žalobním námitkám ad 2), dle nichž žalobce splnil a unesl důkazní břemeno, tedy prokázal vynaložené výdaje na dosažení, udržení a zajištění svých podnikatelských aktivit a správce daně neprokázal to, co je vytýkáno v průběhu daňové kontroly, že žalobce neoprávněně uplatnil na vstupu přijatá plnění a tím snížil zdaňovací základ, žalovaný uvedl následující.
23. Žalovaný poukázal na skutečnost, že podaná žaloba směřuje proti rozhodnutí žalovaného, které se týká daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2015, nikoli proti rozhodnutí, které by bylo vydáno ve věci DPH, jak lze z žalobcem uplatněné terminologie usuzovat. Žalovaný ve věci důkazního břemene žalobce a správce daně uvedl, že správce daně své důkazní břemeno ve smyslu ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu splnil. Byl to žalobce, kdo důvodné pochybnosti správce daně uvedené již ve výzvě nevyvrátil. Žalovaný konstatoval, že daňovou účinnost nákladů nestačí prokázat fakturou, smlouvou, případně dokladem o zaplacení, ale žalobce je povinen existenci obchodního vztahu prokázat dalšími důkazními prostředky, pokud ovšem tyto existují. Daňový subjekt totiž neprokazuje toliko abstraktní vydání peněz, ale uskutečnění výdaje tak, jak je deklarováno předloženými důkazy. V případě, kdy daňový subjekt účtuje o nákladech jako o daňově účinných ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, totiž musí fakticitu jejich vynaložení prokázat nejen formálními doklady, ale i ostatními důkazními prostředky. Zmíněné ustanovení dále pak nelze, zejména pak s přihlédnutím k ustálené judikatuře správního soudnictví, vykládat tak, že daňově uznatelnými se mohou stát veškeré řádně záúčtované náklady, bez ohledu na prokázání skutečné osoby dodavatele.
24. Žalovaný na podporu správnosti svého právního názoru odkázal na právní závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017 č.j. 1 Afs 170/2017-31, a dodal, že jak bylo dále správcem daně zjištěno, obchodní korporace Spencer je nekontaktní, sídlící na virtuální adrese, a rovněž je od 26. 6. 2018 také nespolehlivým plátcem. V souvislosti s touto společností žalobce namítal, že unesl svoje důkazní břemeno, když se současně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2015, č. j. 2 Afs 143/2015 – 71. K tomuto rozsudku žalovaný uvedl, že není sporu o tom, že zákonem nelze uložit povinnost ověřovat identitu obchodních partnerů způsobem kvalifikovaným, ovšem z rozsudku vyplývá, že riziko z případných skutkových omylů, nese daňový subjekt. Skutečnost, že je vystavitel dokladu nekontaktní, se správcem daně nespolupracuje, sídlí na tzv. virtuální adrese, apod., nemůže jít k tíži daňového subjektu, ovšem ani k tíži správce daně. Daňový subjekt totiž není nikdy zbaven důkazního břemene k těm skutečnostem, které prokazuje povinnými evidencemi a dalšími důkazními prostředky, jestliže je k tomuto správcem daně vyzván. V případě nejasností a podezřelých okolností, které panují o osobě dodavatele, nemůže být konstatováno, že tyto skutečnosti zapříčinily neuznání daňového nákladu, ovšem jestliže správce daně tyto nestandardní okolnosti identifikuje, zvyšují se tímto současně nároky na faktické prokázání doklady deklarovaných skutečností, ty pak musí být

daňovým subjektem prokázány způsobem vylučující jakékoliv další pochybnosti (srov. rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 Afs 129/2006 – 142 a ze dne 5. 3. 2015, č. j. 4 Afs 24/2015 - 35).

25. Dále žalovaný upozornil, že okolnosti zjištěné u dodavatele služeb samy o sobě ještě neumožňují vyslovit závěr o daňové (ne)účinnosti nákladu, jestliže ovšem nejsou posuzovány izolovaně, ale ve vzájemných souvislostech, stávají se relevantními zjištěními, na které je nutno nahlížet s vědomím, že zvyšují intenzitu pochybností o reálném uskutečnění případu tak, jak je deklarován předloženými důkazními prostředky. V rámci vedeného dokazování se nepodařilo identifikovat osobu, která předmětné reklamní materiály a fotoknihu skutečně vyrobila a dodala, a rovněž zůstává nevyjasněná vlastní úloha obchodní korporace Spencer. Z pohledu žalovaného nemělo zapojení obchodní korporace Spencer ani své reálné opodstatnění, a nelze se domnívat, že absence účetnictví dodavatele žalobce nijak nepostihuje, je tomu přesně naopak, jelikož tvrzené skutečnosti musí být za této situace objasněny způsobem jasným a vylučujícím jakékoliv další pochybnosti. Jestliže žalobce účtoval o nákladech jako o daňově účinných dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, musí mimo jiné prokázat konkrétní osobu, která službu (zde reklamu) poskytla, tj. osobu skutečného dodavatele, jak ostatně vyplývá rovněž i z konstantní judikatury (viz jak uvedeno v bodech [31] až [36] odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí). Objasnění dodavatele je důležitou okolností při prokazování, že výdaj byl skutečně vynaložen způsobem daňově uznatelným.
26. Žalovaný ve vazbě na shora uvedené zdůraznil, že žalobce neunesl důkazní břemeno ke skutečností jím tvrzeným, když neprokázal skutečnou osobu dodavatele fakturovaných služeb a skutečný rozsah služeb, ovšem, jak žalovaný dále rozvede, ani bezprostřední vztah mezi náklady a výnosy.
27. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce se sám závodů nezúčastnil a kontrola faktické propagace společnosti probíhala na principu důvěry, aniž by žalobce znal přesný rozsah poskytnuté reklamy. Ze Smlouvy totiž vyplývá jen to, že reklama bude poskytována „na některých vybraných sportovních podnicích...“, a co se týká předložené fotodokumentace, žalovaný zjistil, že zde nejsou zdokumentovány veškeré závody, kterých se jezdec P. M. v roce 2015 zúčastnil. Žalovaný dále poukázal na fakt, že Smlouvou není ošetřeno, resp. z ní nevyplývá, jakým způsobem bude prezentováno logo žalobce, jestliže dojde ke zranění jezdce, či nastanou jiné nepředvídatelné okolnosti, které by účast jezdce na závodech, tudíž i propagaci loga žalobce, znemožnily. Smlouva byla z pohledu žalovaného značně neurčitá i co se týká způsobu prezentace reklamy, definovaném v oddílu III. bodu 4. Dotčené strany se zde shodly pouze na tom, že prezentaci loga bude vyhrazeno místo dle vložených prostředků, při absenci dalšího upřesnění. Skutečnost, že odsouhlasení grafického umístění reklamy nevyžadovalo písemnou formu (oddíl IV. bod. 2 Smlouvy), je z pohledu žalovaného okolností relevantní v rovině práva soukromého, nikoliv již toho veřejného, v němž je účastník smluvního vztahu (žalobce) v případě pochybností správce daně tížen důkazním břemenem, které při absenci relevantních důkazních prostředků nemusí být schopen unést.
28. Dále žalovaný konstatoval, že aby na vynaložený náklad mohlo být pohlíženo jako na daňově účinný, nelze opomíjet jeho nutnou souvislost s příjmy. Důkazní prostředky a ostatní zjištění ovšem nesvědčí o tom, že by se žalobce zajímal o podrobnosti reklamní akce, resp. že by do ní jakkoliv zasahoval, což mohlo v konečném důsledku ovlivnit její

celkový dopad. Žalobce přitom neučinil ani žádné hodnocení úspěšnosti reklamy a konkrétních výsledků, alespoň ne nad rámec prohlášení „nových odběratelů máme více, ale nevíme, zda jsou konkrétně z reklamy“.

29. Žalovaný nezpochybňoval, že účinnost reklamy se nemusí projevit v krátkodobém horizontu, konečně se nemusí projevit vůbec, upozornil však, že zde se však nezjišťují reálné výsledky, ale výlučně to, zda žalobce prokázal, že reklamní činnost směřovala k zamýšlenému cíli, a to oslovení potencionálních a stávajících zákazníků. Jednotlivé důkazní prostředky však naznačují, že propagace společnosti nebyla tím primárně sledovaným cílem.
30. Jednání žalobce dle žalovaného ukazuje na neefektivitu, neúčelnost a ne hospodárnost vynaložených finančních prostředků, jelikož neznal rozsah poskytovaných reklamních služeb, resp. se nestaral o kvalitu konzumovaných služeb, ani o jejich reálný přínos. Jestliže by přemýšlel ekonomicky, jistě by se aktivně zajímal o přípravu, průběh a dopad reklamních akcí, které (nikoliv zanedbatelně) hradil ze svých finančních zdrojů, zejména by jeho eminentním zájmem bylo, aby oslovil co nejvíce stávajících nebo potencionálních zákazníků. Mezi vynaloženými výdaji a očekávanými příjmy totiž musí existovat přímý a bezprostřední vztah, jak ostatně uvedeno žalovaným v bodu [35] odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v opačném případě se nemůže jednat o výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

III. Replika žalobce

31. Žalobce uvedl, že správce daně neakceptoval listinné materiály, které předložil v průběhu daňového řízení a to smlouvu o reklamě, obrazovou publikaci, kde byly zveřejněny fotky z jednotlivých závodů evropského a tuzemského seriálu, které byly doplněny výsledkovými listinami a následně výsledkovou listinou za rok 2015, dále důkazy z dalších daňových řízení, kde svědecké výpovědi fotografů a profesionálního jezdce dokladovaly, že reklama z pedoku, na kombinéze jezdce a na soutěžním stroji skutečně proběhla podle smlouvy, a v neposlední řadě i písemná stanoviska k dotazům.
32. Žalobce dle jeho mínění nepochybně prokázal, že reklama loga proběhla v souladu se smlouvou a reklamu poskytla firma, která ji zajišťovala formou inženýringu.
33. Dále uvedl, že správce daně zahájil u žalobce dvě daňové kontroly a to roku 2015 a roku 2016, kdy v roce 2015 byla předmětem kontroly DPPO a v roce 2016 DPH. U obou kontrol zaujal zcela jiná stanoviska. V prvním případě vyloučil nákladové položky – daňové doklady, které se týkaly reklamy loga a v druhém případě daňové doklady nevyločil, ale žalobce zařadil do podvodného řetězce, kdy jeden článek z řetězce údajně neodvedl DPH.
34. Žalobce konstatoval, že svá tvrzení a obranu opírá i o rozsudky Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu:

2 Afs 143/2015 a 9 Afs 30/2007

35. Nejvyšší správní soud sděluje, že daňový subjekt nemá kvalifikovaným způsobem ověřovat identitu obchodních partnerů, postačí tedy způsobem dostupným.

1 Afs 78/2013

36. Při posuzování uznatelnosti daňových nákladů (§ 24/1) je nerozhodné, zda deklarované plnění bylo skutečně poskytnuto subjektem na daňovém dokladu uvedeném jako dodavatelem a zda přijal úplatu za poskytnuté plnění. Rozhodující je faktické plnění deklarovaného nákladu, bylo-li vynaloženo v deklarované výši za deklarované plnění. Je-li prokázáno, že výdaj nastal, byť za jiných okolností, je možné jej na základě materiální pravdy uznat za výdaj vynaložený v souladu s ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

5 Afs 29/2012

a) Z obecné teorie daňových nákladů plyne, že jako daňové náklady účinné lze uznat takové výdaje, které daňový subjekt 1) Skutečně vynaložil, 2) Vynaložil v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů, 3) Vynaložil v daném zdaňovacím období, 4) O nichž tak stanoví zákon a souvisí s podnikáním.

b) Ne každý uplatněný výdaj může obstát jako výdaj daňově uznatelný, i pokud jej daňový subjekt zanesl do účetnictví a následně i do daňového přiznání. Daňový subjekt je povinen v případě pochybností prokázat, že jej skutečně vynaložil, a to způsobem, který deklaroval na účetním dokladu.

c) podmínky na sebe musí vzájemně navazovat a musí se zkoumat věcný obsah uvedených údajů a následně se posuzuje, zda tento výdaj slouží k zajištění, dosažení a udržení příjmů daňového subjektu.

ÚS II. ÚS 339/2000

37. Tvrzení, že uplatněné výdaje nesplňují podmínku vynaložení na zajištění, dosažení a udržení příjmů proto, že výnosy od nich odvozené nedosahují těchto výdajů, je v rozporu se zákonem.

2 Afs 7/2006

38. Daň či nárok na odpočet daně nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění.

5 Afs 87/2014

39. Ust. § 24 odst. 2 zákona o daních z příjmů nezkoumá, zda výdaje podle tohoto ustanovení skutečně vedly k faktickému navýšení zdanitelných příjmů. Jsou automaticky považovány za výdaje sloužící k dosažení zdanitelných příjmů.

1 Afs 78/2013

40. Při posuzování uznatelnosti daňových nákladů (§ 24/1) je nerozhodné, zda deklarované plnění bylo skutečně poskytnuto subjektem na daňovém dokladu uvedeným jako dodavatelem a zda přijal úplatu za poskytnuté plnění. Rozhodující je faktické plnění deklarovaného nákladu, bylo-li vynaloženo v deklarované výši za deklarované plnění, je-li prokázáno, že výdaj nastal, byť za jiných okolností. Z tohoto závěru dle žalobce plyne, že pokud správce daně v kontrolním nálezu uvádí, že reklamu na jednotlivých podnicích v rámci ME zajišťovala firma bez právní subjektivity, pak tímto judikátem je tvrzení v kontrolním nálezu zcela vyvráceno.

2 Afs 143/2015

41. Pokud daňový subjekt jednoznačně prokáže, že deklarovaný výdaj skutečně nastal, byť za jiných okolností, než je uvedeno na daňovém dokladu, je možné jej v souladu s

materiální pravdou uznat za výdaj vynaložený v souladu s ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, je to však situací krajní, kdy standardní způsob vynaloženého výdaje nebyl daňovým subjektem dodržen.

42. Žalobce tak měl za to, že jednoznačně prokázal, že jeho požadavek na prezentaci loga na sportovních soutěžích byl splněn, přičemž konečné vyhodnocení spolupráce za rok 2015 bylo provedeno na společném shromáždění ve sportovním klubu UFO v Bělovsi, kde bylo provedeno vyhodnocení sezóny a byly nastíněny cíle na nadcházející sezónu 2016.

IV. Posouzení věci krajským soudem

43. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem ve smyslu ust. § 51 odst. 1 uvedené právní úpravy souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
44. Z průběhu správního řízení krajský soud zjistil, že dne 25. 11. 2016 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015, o čemž svědčí protokol č.j. 1907631/16/2709-60561-608377. Dne 24. 10. 2017 vydal správce daně výzvu č. j. 1753934/17/2709-60561-608377 k prokázání skutečností dle § 92 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a to v souvislosti s nákladem ve výši 1 200 000 Kč bez DPH, zaúčtovaným na vrub účtu 518040 – Reklama a inzerce podle daňového dokladu č. A007/2015 od dodavatele Spencer life Media, s.r.o. Žalobce byl vyzván k prokázání, že zaúčtované náklady byly vynaloženy ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Žalobce na výzvu správce daně nereagoval. Seznámení žalobce s výsledkem kontrolního zjištění se uskutečnilo dne 6. 4. 2018 při ústním jednání zaznamenaném do protokolu č. j. 684978/18/2709-60561-608377. Žalobce na výsledek kontrolního zjištění reagoval písemnostmi doručenými správcem daně dne 27. 4. 2018, zaevidovanými pod č. j. 982857/18 a č. j. 982941/18, kterými, dle názoru správce daně, nevyvrátil pochybnosti uvedené ve výzvě a nedoložil vyjma plné moci udělené dne 15. 7. 2014 obchodní korporací Spencer panu L. E. i žádné nové důkazní prostředky, které by prokázaly, že by služba reklamy byla fakticky dle smlouvy prezentována na předmětných akcích. Předložená plná moc byla správcem daně vyhodnocena na str. 16 zprávy o daňové kontrole č. j. 1263387/18/2709-60561-608377 jako účelově vytvořený důkazní prostředek. Správce daně poukázal na skutečnost, že byla podepsána dne 15. 7. 2014 mezi obchodní korporací Spencer, jednající jednatelkou paní M a panem E, přičemž správce daně z veřejně dostupných informací v obchodním rejstříku zjistil, že název obchodní korporace Spencer byl zapsán až 18. 8. 2014, kdy do tohoto data byl název společnosti Mystery House s.r.o. a jednatelkou této společnosti nebyla paní M, nýbrž paní M S. Na základě výše uvedeného považoval žalovaný předloženou plnou moc za neplatnou, účelově vytvořenou.
45. Mezi účastníky řízení je spornou otázka, zda žalobce unesl důkazní břemeno ve smyslu ust. § 92 odst. 3 daňového řádu navazující na jeho tvrzení, že výdaje na zajištění reklamy v celkové výši 1 200 000 Kč uplatnil jako daňově účinné v souladu s ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Žalobce vyslovil přesvědčení, že svoje důkazní břemeno unesl. Správce daně a potažmo žalovaný naopak zastávali shodné stanovisko, že žalobcem předložené důkazní prostředky nebyly způsobilé prokázat osobu skutečného dodavatele

reklamních služeb, ale ani jejich rozsah a souvislost s dosažením, udržením a zajištěním zdanitelných příjmů.

46. Úvodem je třeba připomenout, že pokud se daňový subjekt domáhá v daňovém řízení týkajícím se daně z příjmů právnických osob odečtu výdajů (nákladů) na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, musí svoje tvrzení pro zjištění základ daně prokázat. K problematice rozložení důkazního břemena mezi správce daně a daňový subjekt v daňovém řízení existuje bohatá soudní judikatura, jejíž závěry sice byly formulovány především na podkladě úpravy obsažené v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, avšak v zásadě jsou aplikovatelné i na úpravu obsaženou v nyní účinném daňovém řádu. Plyne z ní, že daňové řízení je postaveno na zásadě, podle níž každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nemůže získat z vlastní úřední evidence (§ 92 odst. 4 daňového řádu). Pravidlo, že v daňovém řízení nese důkazní břemeno daňový subjekt, má však některé výjimky – například podle § 92 odst. 5 písm. c) citovaného zákona správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119).
47. Krajský soud k projednávané věci konstatuje, že průběh daňového řízení a zvláště pak řízení důkazního byl žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí velice podrobně zaznamenán. Žalovaný se zabýval jednotlivými důkazními prostředky (zaznamenanými v bodech 56 až 65 napadeného rozhodnutí), které následně vyhodnotil se závěrem, že žádný z předložených důkazních prostředků nelze osvědčit jako důkaz o skutečném rozsahu poskytované reklamy. Žalovaný podrobně zmínil smlouvu o zajištění reklamy uzavřenou dne 12. 1. 2015 a dále svědecké výpovědi fotografů, M J a R L, závodního jezdce P M a manažera týmu L E. Žalobce měl přitom za to, že předložil dostatečné množství důkazních prostředků, které svědčily ve prospěch naplnění předmětu smlouvy, žalovaný však postoj žalobce nesdílel. Tomuto názoru oponoval tvrzením, že již ve smlouvě je předmět „plnění“ specifikován způsobem neurčitým, když je zde uvedeno, že reklama bude poskytována na „některých vybraných sportovních podnicích Mistrovství Evropy a MEZ MČR při dalších blíže nespecifikovaných sportovních akcích“, když ovšem ze svědecké výpovědi jezdce M vyplývá, že kalendář závodů je dopředu znám, přičemž „vždy je předností účastnit se na výše postavené soutěži, např. Mistrovský Evropy je důležitější než Mistrovství ČR. Buď mi to určila paní M., nebo pan E“ (protokol č. j. 1924411/18/2709-60561-608272). Z výše uvedeného žalovaný dovodil, že dodavatel reklamy mohl a pravděpodobně i vstupoval do vyjednávání o tom, na jakých konkrétních podnicích bude jezdec přítomen, takže rozsah plnění mohl a měl být konkretizován nad rámec zde uvedeného obecného ujednání. K tomuto závěru se krajský soud přiklání.

48. Lze rovněž souhlasit s názorem žalovaného, že nedokonalosti formálních dokladů lze nahradit jinými důkazními prostředky, a to například předloženou fotodokumentací, a dále že faktické konání závodů a umístění loga partnerů a faktické pořízení v místě konání jednotlivých závodů potvrdili i vyslechnutí svědci. Z těchto důkazních prostředků tedy vyplynulo, že žalobce byl ve zdaňovacím období roku 2015 na motoristických závodech skutečně prezentován. Krajský soud se tak přiklonil k názoru žalovaného, že za takto nastalých okolností není důvod mít pochybnost o uskutečnění reklamy, ovšem nevyjasněným zůstal její rozsah. Předložená fotokniha je totiž způsobilá k prokázání faktického uskutečnění reklamy v první polovině roku 2015, ovšem nikoliv již v letních a podzimních měsících, když jediným závodem, kterého se jezdec zúčastnil v druhé polovině roku, je dle předložených fotografií závod v Šenkvicích, konaný dne 16. 8. 2015. Žalovaný tedy v souladu se zákonem dospěl k závěru, že žádný z žalobcem předložených důkazních prostředků nelze osvědčit jako důkaz o skutečném rozsahu poskytované reklamy, jelikož skutečnost, že se jezdec závodu účastnil, samo o sobě nedokládá, že zde současně bylo prezentováno i logo daňového subjektu. Je přitom zřejmé, že ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů žalobce neprokazuje pouze samotnou existenci reklamy, ale rovněž to, že tato reklama byla dodána deklarovaným dodavatelem. Z průběhu důkazního řízení v projednávané věci je přitom zřejmé, že správci daně nebyl předložen žádný důkaz o tom, že se společnost Spencer na tvorbě reklamních materiálů skutečně podílela, resp. jejich výrobu zajistila, když důkazními prostředky nebylo prokázáno ani předání grafických dispozic, jak bylo ujednáno ve smlouvě. Faktickou výrobu reklamních předmětů přitom nelze osvědčit ani ze svědecké výpovědi pana Exnera.
49. Krajský soud dále přisvědčil názoru žalovaného, že k tomu, aby žalobce svoje tvrzení prokázal, nestačí, aby v důkazním řízení předložil pouze fakturu, smlouvu, případně doklad o zaplacení. Vznik a existenci obchodního vztahu musí být schopen doložit dalšími důkazními prostředky, neboť neprokazuje pouze samotné zaplacení služby, ale uskutečnění výdaje tak, jak je deklarováno předloženými důkazy. Nelze přitom odhlédnout od skutečnosti, že správce daně v průběhu daňového řízení zjistil, že společnost Spencer je nekontaktní, sídlí na virtuální adrese, a od 26. 6. 2018 je nespolehlivým plátcem. Žalovaný příléhavě uvedl, s odkazem na příslušnou soudní judikaturu, že skutečnost, že je vystavitel dokladu nekontaktní, se správcem daně nespolupracuje, sídlí na tzv. virtuální adrese, apod., nemůže jít k tíži daňového subjektu, ovšem ani k tíži správce daně. Povinností žalobce v případě, že účtuje o nákladech jako o daňově účinných dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, je mimo jiné prokázat konkrétní osobu, která službu poskytla.
50. Krajský soud přisvědčil názoru žalovaného, který uzavřel, že „žalobce svoje důkazní břemeno neunesl, a to nejen s ohledem na skutečnost, že je doklady deklarovaný dodavatel služeb nekontaktní a se správcem daně nespolupracuje, ale zejména z důvodu, že nebylo možné identifikovat skutečný rozsah poskytnutých reklamních služeb, osobu skutečného dodavatele a rovněž ani příčinnou souvislost se vznikem příjmů. Náklady, o nichž bylo účtováno v souvislosti s poskytnutím reklamních služeb dodavatelem Spencer, tudíž nebyly osvědčeny jako náklady vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.“
51. Závěrem krajský soud konstatuje, že žalobci nelze v důkazním řízení upřít aktivní úlohu. Jednotlivé důkazy žalobcem předložené však byly správcem daně i žalovaným v průběhu

daňového řízení a následně i v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zpochybněny. Na postup žalovaného však žalobce v podané žalobě reagoval pouze v obecné rovině. Žalovanému vytýkal jeho způsob hodnocení důkazů, svoje tvrzení však nepodložil žádnými důkazy, které by mohly prokázat opak. Lze rovněž konstatovat, že postup správce daně i žalovaného odpovídal požadavkům zákona o daních z příjmů, daňovému řádu a rovněž i konstantní judikatuře správních soudů. Žalobcem vzpomínaná a konkrétně citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu v podané žalobě tuto skutečnost nikterak nevyvrací, krajský soud považuje za nepochybné, že správce daně i žalovaný jejím požadavkům v daňovém řízení dostáli.

52. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplývalo, že by žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 12. března 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu